गायेताम्। अपास्माद्राष्ट्रं क्रामेत्॥ २ ॥ न वै ब्राह्मणे राष्ट्रꣳ रमत इति। यदा खलु वै राजा कामयते। अथ ब्राह्मणं जिनाति। दिवा ब्राह्मणो गायेत्। नक्तꣳ राजन्यः। ब्रह्मणो वै रूपमहः। क्षत्रस्य रात्रिः। तथा हास्य ब्रह्मणा च क्षत्रेण चोभयतो राष्ट्रं परिगृहीतं भवति" इति। तत्र गानविषये केचिदभिज्ञा एवं 'आहुः', ब्राह्मणराजन्यौ 'उभौ' अपि 'दिवा', यदि 'गायेतां', तदानीं रात्रौ रक्षकाभावात् राष्ट्रं 'अस्मात्' यजमानात्, भ्रश्येत। तत्रेयमुपपत्तिः। अङ्कः प्रथमभावित्वात् तत्र गानकर्तृत्वं ब्राह्मणस्य मुख्यं नहि ब्राह्मणे राष्ट्रं क्रीडते कुत एतदिति चेत् उच्यते। ब्राह्मणे राष्ट्रं पालयति सति 'यदा', 'राजा', राष्ट्रं मे भूयादिति 'कामयते', तदानीमेव 'ब्राह्मणं', जित्वा तत् स्वाधीनं करोति। अतो ब्राह्मणस्य योग्य एक एव कालो गानस्य न पर्य्याप्त इति द्वयोः कालयोः द्वाभ्यां गातव्यं, तत्रोज्ज्वलत्वाच्च ब्राह्मणस्य 'रूपमहः', अन्धकारावृतत्वाच्चोरादिभययुक्तत्वाच्च रक्षायामधिकृतस्य 'क्षत्रस्य', स्वरूपं 'रात्रिः', तथा कालद्वये गाने सति मन्त्रेण बलेन चोभयविधेन कालद्वये 'राष्ट्रं परिगृहीतं', भवति॥

(४) तत्र दिवसे सावित्री सम्बन्धिनः स्विष्टकृतः पुरा ब्राह्मणेन गातव्यमर्थं दर्शयति। "इत्यददा इत्ययजथा इत्यपच इति ब्राह्मणो गायेत्। इष्टापूर्त्तं वै ब्राह्मणस्य। इष्टापूर्त्तेनैवैनꣳ समर्द्धयति" इति। इतिशब्दाः प्रकारवाचिनः। हे राजन् त्वमनेन प्रकारेण ब्राह्मणेभ्यो गोभूहिरण्यादिकं दत्त-